

ПОЛИТИКА ONLINE

за петак 13. јул 2007.

Најстарији дневни лист на Балкану.
Први број изашао 25. I 1904.
Оснивач Владислав Рибникар.

ПОЧЕТНА О НАМА ПОЛИТИКА
ИЗДАЊА ИМПРЕСУМ ОГЛАШАВАЊЕ КОНТАКТ АРХИВА

ЋИР LAT

ВЕСТИ <http://www.politika.rs>

- СВЕТ
- ПОЛИТИКА
- ДРУШТВО

- ПОГЛЕДИ
Петар Поповић
- ХРОНИКА
- ЕКОНОМИЈА
- КУЛТУРА
- СПОРТ
- СРБИЈА
- БЕОГРАД

- ТЕМА НЕДЕЉЕ
Вимблдон
- НАУКА
- ЖЕНСКА СТРАНА
- РИТАМ
- МУШКА СТРАНА
- АУТОМОБИЛИЗАМ
- ДИГИТАЛНИ СВЕТ
- МЕДИЦИНА

Друштво

Тема дана: Привилегије војног врха

Пензионисани генерали власници скувих вила

Резиденцијална војна вила на Дедињу
(Фото Д. Ћирков)

Луксузна кућа у Улици Андре Николића на Сењаку
(Фото Т. Јањић)

Више од 13.000 породица официра Војске Србије нема стан, па они са својим породицама живе по касарнама, војним школама, хотелима или као подстанари. Још око 8.000 официрских породица нема адекватно решено стамбено питање, тачније живи у становима мање квадратуре него што им је потребно. Истовремено, Дирекција за имовинско-правне послове Министарства одбране води више од две хиљаде спорова у вези с војним становима. Према подацима Министарства одбране, за исељење бесправних корисника војног стамбеног простора покренуто је више од 600 спорова, на поништење стамбеног уговора чека скоро сто предмета, док се око 200 поступака води у вези с откупом војних станова.

У многе од тих спорова умешани су и некадашњи челни људи ЈНА, односно касније Војске Југославије и Војске СЦГ, који су, користећи законске привилегије и блискост властима, долазили до станова и кућа које нису напуштали по одласку са функција, а често су их и откупљивали, па потом продавали. Како су то углавном у питању биле некретнине на ексклузивним локацијама у Београду, сви они успели су да њиховом продајом купе по неколико станова и других некретнина на другим, мање скупим локацијама.

Генералски квадрати на Дедињу поново су доспели у жижу јавности због одлуке садашњег министра одбране Драгана Шутановца, по откривању да породица хашког оптуженика генерала Драгољуба Ојданића и данас користи војну резиденцију намењену начелнику генералштаба, да забрани хашким оптуженицима улазак у војне објекте.

Поменути вилу од око 200 квадрата у Улици Андре Николића на Сењаку, Ојданић је добио августа 1999. године. У њој тренутно, како у Министарству одбране наводе,

Тема дана: Привилегије војног врха
Пензионисани генерали власници скувих вила

Тема дана: Привилегије војног врха
Кућење и под претњом бомбардовања

Отров на четкици за зубе

Епидемија кожних болести

Укида се порез на беби-опрему

Чипсара загадила Деспотовицу

Застарео апарат

Тема дана: Зашто скаче цена квадрата у Црној Гори
Ђедовина за стан у Београду

Тема дана: Зашто скаче цена квадрата у Црној Гори
Од Бечића пут центра Београда

Тема дана: Зашто скаче цена квадрата у Црној Гори
Срби масовно продају некретнине

Ватикан запрепастио протестанте

СИНОЋ У БЕОГРАДУ

ПОЛИТИКА додаци

НЕКРЕТНИНЕ

ПОСАО

КУЛТУРНИ
ДОДАТАК

МОЈА КУЋА

ПУТОВАЊА

МАГАЗИН

АНА

бесправно живи његова супруга. Ојданић је, наиме, по одласку са места начелника Генералштаба био дужан да у року од месец дана напусти ту резиденцију, што он и његова породица нису учинили ни седам година касније.

Генерал Ојданић, иначе, поседује и кућу од 330 квадрата на Дедињу у Улици Младена Стојановића 47, која се тренутно реновира. Ту вилу је 2002. из стамбеног фонда откупила његова супруга Љубина Ојданић као коначно решење стамбеног питања. Поред тога има и летњиковца у Шушњу код Бара од 200 квадрата и кућу од 500 квадрата у Ужицу.

Кад год се у јавност раније излазило са аферама у вези са војним, односно генералским становима, (Цвећара 1, Цвећара 2) јављала се и идеја да се они продају на тржишту, па да се тим новцем купи више мањих станова како би постепено били решавани стамбени проблеми осталих припадника Војске. Од тога, међутим, није било ништа, иако је, рецимо, само од продаје станова у Цвећари 1 могло, према неким проценама, да се добије око десет милиона евра.

С обзиром на то да је реч о становима на ексклузивним локацијама реално је да би њиховом продајом била прикупљена знатна сума, нарочито ако се узме у обзир да цене некретнина у најлукузнијим деловима Београда – Дедињу и Сењаку – никад нису биле веће. Потражња је велика и знатно премашује понуду, због чега је и листа чекања и за куповину и за издавање кућа и станова на овим локацијама дугачка.

– Само ар плаца на Дедињу, без ичега на њему, достигао би у овом тренутку цену између 80.000 и 100.000 евра. Проблем је, међутим, што таквих плацева нема у понуди – објашњава Милан Павловић, консултант у агенцији за некретнине „Амбасадор М” и додаје: „ако се у понуди и укаже вила од око 300 квадрата, са две гараже и двориштем, чија је цена милион евра, то се одмах прода”.

У таквој ситуацији чак и цена квадрата у новоградњи на лошијим дедињским локацијама, попут оне испод Белог двора, у Улици Баје Пивљанина, често премашује 2.000 евра. На бољим локацијама, као што је, рецимо, Топчидерска звезда, квадратни метар плаћа се и 3.000 евра, а у будућности би, према прогнозама, цена могла да скочи и на 4.000 до 5.000 евра!

Узимајући у обзир овакво стање на тржишту некретнина, логично је претпоставити да би луксузне виле грађене за генерале или друге државне функционере, па макар и недовршене, врло брзо нашле своје купце. А за вилу попут оне коју користи Ојданић, са три до четири ара плаца, могло би се, према проценама стручњака за некретнине, добити око 700.000 евра.

Од тих пара би се, дакле, могло купити бар седам станова од по 90 до 100 квадрата у насељима попут Миријева, Бежаније, Медаковића, Котежа, Борче...

Још више би се пара сигурно могло добити од продаје незавршене виле у Ужичкој 28 (укупне површине 2.300 квадрата – 1.400 квадрата кућа, 252 квадрата помоћни објекат и 629 квадрата базен) која је грађена за Ојданићевог наследника на месту начелника Генералштаба генерала Небојшу Павковића, сада хашког оптуженика.

Поменута кућа Павковићу је додељена 2000. године. Започета је и њена градња, на коју је утрошено више од четири милиона немачких марака, али је све обустављено крајем 2000. И сам Павковић је 30. јануара 2001. обавестио Дирекцију за имовину СРЈ да раскида уговор о закупу поменуте куће, док је у међувремену, како је марта 2001. писао „Недељни телеграф”, од Војислава Коштунице, тадашњег председника СР Југославије, добио сагласност да му Војска Југославије, како би решио стамбено питање, купи кућу у Улици Јеврема Грујића од 460 квадрата на 10 ари плаца (иронијом судбине, преко пута седишта канцеларије Хашког трибунала у Београду), иако је већ располагао завидним бројем квадрата, које није вратио. Ипак, та вила се не користи од новембра 2000. године када су прекинути радови и нејасно је зашто бар у том случају државни органи нису

Турски хакери „напали”
сајт Медија центра

Тијана обара баријере

Незадовољни сабором
дијаспоре

Безбедно у Копненој зони

Школа пријатељства

Насиље и секс само
после поноћи

ТЕМА ДАНА: Тровање река
у Србији
Загађена и мутна Јужна
Морава

ТЕМА ДАНА: Тровање река
у Србији
Фабрика сирева трује
Тимок

Ушће као „зобрањени
град”

покушали да тај објекат замене за станове на јефтенијим локацијама.

Подсетимо, Павковићево се име спомињало у вези са бројним некретнинама попут стана у Средачкој улици од 450 квадрата или стана у Молеровој улици од 156 квадрата који је 1999. за време бомбардовања НАТО-а поклонио супрузи Глорији. Ратни период Павковић је, према писању медија, искористио и да купи викендицу у Ломници код Крушевца од око 80 квадрата.

Иначе, прва велика војно-стамбена афера избила је око комплекса „Цвећара” који је изграђен 1992. године на Дедињу, у елитном делу испод Толстојево. У луксузне апартмане уселила су се 32 генерала, али је временом остао мањи број њих, јер је већина продала своје луксузне станове од којих је могла да купи и два-три стана у на другим локацијама. Ови станови изграђени су где се некад гајило цвеће за двор, па је отуда и настао назив „Цвећара”.

Међу онима који су овде добили станове нашли су се генерали Бранко Мамула, бивши начелници генералштаба Благоје Аџић и Зорко Чанади, као и генерали Никола Узелац, Јеврем Цокић, Зоран Стојковић, Миодраг Вукадиновић, Милован Ристић, Михајло Трифковић и други.

Скандали повезани са војним становима нису, међутим, заобишли ни постпетооктобарске власти. Тако је средином 2005. у јавност испливала и афера „Цвећара 2”. Овога пута, међутим, уместо на Дедињу све се дешавало на Бањици у Рашкој улици.

Упркос препоруци Врховног савета одбране Србије и Црне Горе о размени некретнина, које су у поседу Војске СЦГ, на ексклузивним локацијама не би ли тако био решен стамбени проблем већег броја војних лица, већина високих официра је инсистирала да се усели баш у „Цвећару 2”, на шта су и имали права, јер су решења била правоснажна. Међутим, већина њих није вратила станове у којима су до тада боравили.

Најмањи стан у овом комплексу имао је на папиру 135 квадрата, али су приликом градње проширивани на 200 квадрата и више. Решења о градњи „Цвећаре 2” потписали су 2000. године Небојша Павковић и Драгољуб Ојданић, али је до усељења дошло тек 2005. када су зграде и завршене. У ултралуксузне апартмане уселило се 17 високих официра међу којима и двојица из Војске Републике Српске, Радисав Крстић, који је осуђен у Хашком трибуналу на 35 година затвора, и генерал Душан Кукобат.

Тадашњи министар одбране СЦГ Првослав Давинић тада је потврдио да је анализирана и препорука ВСО по којој је те станове требало продати и заменити јефтенијим да би више људи било збринута, али је, како је рекао, утврђено да се не може добити ништа више од постојећег.

Удела у афери „Цвећара 2” имао је и извршни директор Министарства одбране у доба док је министар био Првослав Давинић пензионисани генерал Слободан Косовац. Он је, како је то августа 2005. објавио Б92, у једном тренутку располагао са чак три војна стана, чија је укупна површина довољна за решавање стамбеног питања чак шест четворочланих породица. У извештају надлежних органа Министарства одбране из јула 2005, наводи се да је генерал Косовац тиме грубо повредио закон и стекао противправну корист.

Међу генералима који су се уселили у „Цвећару 2” били су и Иван Ђокић (некадашњи помоћник министра одбране, смењен 2002. због афере извоза оружја у земље под ембаргом УН), затим Светислав Ристић (бивши заменик министра одбране), Југослав Коцопелјић, Јован Миловановић и други.

Процењено је да би за решавање стамбеног питања око 20.000 официра било потребно око милијарду евра, до којих би се дошло углавном продајом војне имовине. А вишкови

војне имовине процењени су на око милијарду долара. Једну од најозбиљнијих процена војних непокретности извршио је Економски институт у Београду у студији чију је израду финансирала грчка влада у оквиру Хеленик програма. Тада је утврђено да вишкови непокретности и земљишта имају комерцијалну вредност од око 956 милиона евра. Та цифра за око 60 милиона евра премашује укупна средства потребна за прибављање више од 13.000 нових стамбених јединица и кредитирање побољшања услова становања у око осам хиљада станова који војна лица већ користе.

Међутим, иако је амбициозно најављивано да ће се Војска до краја ове године решити вишка имовине, динамика продаје је знатно спорија, а интересовање мање од очекиваног, па се и тендери расписују неколико пута за један те исти објекат.

Д. Стевановић

М. Р. Петровић

[објављено: 13.07.2007.]

[пошаљите коментар](#) | [погледајте коментаре \(18\)](#)